

og fastsætter tekniske bevarings- og kontrolforanstaltninger. Dette indebærer, at Norge varetager forholdet til tredjelande i Svalbard-området, hvorimod det er EU, der inden for den fastsatte TAC fastsætter kvoter for Norge og de øvrige EU-medlemslande. Protokollen indeholder i øvrigt bestemmelser om toldfri indførsel i Unionen af stenkul med oprindelse i Svalbard og om konkurrenceforhold i samhandlen mellem Unionen og Svalbard. Det fastslås endvidere i protokollen, at den ikke på nogen måde præjudicerer parternes stilling med hensyn til anvendelsen af Paris-traktaten af 1920 om Svalbard.

Spørgsmålet om den tunge transittrafik gennem de østrigske alper er reguleret dels i protokol nr. 9 dels i en række fælles erklæringer mellem de nuværende medlemsstater og Østrig. I det følgende gennemgås bestemmelserne samlet. Der er med Østrig aftalt visse begrænsninger for transittrafikken ved en videreførelse af ordningen med øko-points fra transitaftalen mellem EU og Østrig indgået i forbindelse med EØS-aftalen. Ordningen indebærer, at de forskellige kategorier af tunge lastvogne tildeles øko-points efter graden af deres forurening, og at der fastsættes lofter for de samlede øko-points.

Forhandlingsresultatet indebærer, at øko-pointordningen fortsættes i en 3-årig overgangsperiode indtil 1. januar 1998. Forvaltningen vil overgå til EU. I løbet af denne periode vil transitproblemet blive taget op til behandling i EU efter de sædvanlige procedurer, hvor Østrig selv deltager. Fører denne behandling ikke til en enstemmig rådsafgørelse inden den 1. januar 1998, forlænges overgangsperioden med yderligere tre år indtil den 1. januar 2001. I denne anden periode vil Kommissionen i samarbejde med Det Europæiske Miljøagentur skulle foretage en videnskabelig undersøgelse af, hvorvidt målsætningen i den nugældende transitaftale mellem Østrig og EU om nedsættelse af forureningen med 60% fra tunge lastbiler er blevet nået. Hvis dette ikke viser sig at være tilfældet, og hvis Rådet heller ikke med hjemmel i EF-traktatens art. 75 træffer bestemmelser, der sikrer tilsvarende miljøbeskyttelse, vil overgangsperioden automatisk blive videreført for en sidste periode på tre år, hvorefter Østrig vil skulle anvende den gældende ret fuldt ud.

Samtidig med videreførelsen af ordningen med øko-points for den tunge transittrafik gen-

nem Østrig vil der ske en gradvis liberalisering af de eksisterende kontingenter i den bilaterale trafik mellem Østrig og de andre medlemslande i en 2-årig overgangsperiode fra 1. januar 1995, således at fuldstændig liberalisering er opnået den 1. januar 1997.

For alle foranstaltninger i overgangsperioden gælder, at de skal være ikke-diskriminerende. Kontrollen med lastvogne ved grænsen til Østrig vil i princippet blive ophævet, men Østrig vil indtil udgangen af 1996 kunne opretholde en ikke-diskriminerende fysisk kontrol af lastvogne. Senere ventes der indført en elektronisk kontrol.

Det er et led i løsningen af det østrigske transitproblem, at Østrig, Tyskland og Italien senest den 31. oktober 1994 skal træffe beslutning i spørgsmålet om at bygge en Brenner-tunnel. Denne tunnel vil blive del af EU's programmer for transeuropæiske net med mulighed for finansiering over Fællesskabets budget.

Slutakten og hertil knyttede erklæringer

I Slutakten fra konferencerne mellem de nuværende medlemslande og Norge, Østrig, Finland og Sverige, som sammen med traktaten blev undertegnet den 24. juni 1994, er opregnet samtlige de tekster, der indgår i traktatkomplekset.

Til Slutakten er der herudover knyttet 9 fælles erklæringer, som de 16 landes regeringsrepræsentanter og formanden for Rådet på dets vegne har tilsluttet sig ved underskriften på Slutakten.

Til Slutakten er herudover knyttet 6 fælles erklæringer fra EU's nuværende medlemslande og Norge, 6 fælles erklæringer fra EU's nuværende medlemslande og Østrig, 3 fælles erklæringer fra EU's nuværende medlemslande og Finland samt 2 fælles erklæringer fra EU's nuværende medlemslande og Sverige. Hertil kommer 5 fælles erklæringer fra de nuværende medlemslande og forskellige nye medlemslande. Endvidere har EU's medlemslande fremsat 6 ensidige erklæringer, mens Norge har fremsat tre, Østrig fire, Finland én og Sverige to ensidige erklæringer. Endelig har forskellige nye medlemslande fremsat 3 ensidige erklæringer.

Blandt erklæringerne skal følgende fremhæves:

I fælles erklæring nr. 28 mellem de nuværende medlemsstater og Norge, Finland og Sverige noterer de kontraherende parter sig, at de tre